

noget at udligne Byrden for Kommunerne og for det Andet at hjælpe de elendige Statter til saa hurtig som muligt at komme til de Steder, hvor der var Sandsynlighed for, at de fik en god Opdragelse og tillige i mit Forslag for i Fjor var der foreslaaet, at en Del af Kommunernes Fattigudgifter skulde lægges paa Amtskommunerne, idet jeg havde foreslaaet, at der skulde være mindst een Arbejdsanstalt i enhver Amtskommune som skulde drives for Amtskommunens Regning, hvorhen man saa sendte de Individer, som ikke passede for Førgørelse i Kommunerne. Altsaa om end mit Forslag var optrykt af et tidligere Forslag, var der dog store Partier, hvor jeg skilte mig fra det forrige Forslag, som var indbragt af Regjeringen, og det, som nu er indbragt her. Dertil kommer, at jeg i det berørte Spørgsmaal med Hensyn til Erhvervelsen af Førgørelsesret ved Ophold og saa i Fjor har indtaget et andet Standpunkt end i det tidligere Lovforslag. Med Hensyn til det sidste, skal jeg bemærke, at det forekommer mig underligt, og jeg kan ikke nekte, at jeg med Beklagelse har hørt de Udtalelser, som ere fremkomne her i Thinget i sidste Møde; thi den humane Stemmning, som var til Stede i 1874—75, er nu aldeles borte. Dengang talte man om, at det var uretfærdigt at stævnsbinde Fattigmand til det Fødested, han muligvis aldrig har set, og bringe ham fra det Sted, som han har valgt til sit Bivsoophold. Det betragtedes dengang som uretfærdigt, hvorfor Flertallet af Benstre i Udvalget holdt paa to Aar — jeg husker ikke bestemt, hvormange Medlemmer det var — og at man til Slutning fraveg to Aar, var jeg ikke uden Skyld i, idet jeg dengang ligesom nu stillede mig saaledes, at kan jeg ikke faae det Bedste, tager jeg det Næstbedste for at faae noget Godt frem, og jeg var i Udvalget dengang en af de Første, som hørte mig for det daværende Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds — den nuværende hviderede Indenrigsminister — til de 5 Aar. Der var nemlig foreslaaet fra den anden Side at blive staaende ved de 15 Aar, som Regjeringen havde foreslaaet for at erhverve Førgørelsesret. Men det saades, at det kunde ikke fastholdes paa Grund af, at det andet Thing havde indtaget en friere Stilling til Erhvervelse af Førgørelsesret, end Regjeringen, idet Landstinget erkjendte af de nævnte Grunde, at det vilde være aldeles uretfærdigt mod de Fattige at stævnsbinde dem til Fødestommunen. Landstinget fordrede 5 Aar, men foreslog dog, at selv om der maatte 4 Maanedes i Kalenderaaret, saa skulde det ikke afbryde Erhvervelsen af Førgørelsesretten; man vil altsaa se, at Landstinget

gjorde, hvad det kunde for at den fattige Mand kunde finde Førgørelsesret paa det Sted, han selv ønskede. Og naar jeg nu til Bevis for det Rigtige heri vil gaa den Vej, at nævne andre Lande, da har det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Henning Jensen) gjort mig nogen Uret i næstforrige Møde. Han sagde, at jeg ikke havde Ret i, at Erhvervelse af Førgørelsesret i Opholds kommunen i England efter Myndighedsaaret var 1 Aar. Jeg kan forstaa, at han der kunde tage feil, men han har dog Ret i Noget. Der er en Bestemmelse i den engelske Lov af 1876, der siger, at for at erhverve Førgørelse i en Kirkementighed eller Sogn skal man have 3 Aar, men den Forsatters Værk som jeg har læst — hvilken vist er den samme, som det ærede Medlem har læst, nemlig Aschrott, Gerichtsassessor i Berlin (S. Jensen: Sa!) — og har givet en udførlig Udvikling af det engelske Fattigvæsen, og har erkjendt, at denne Bestemmelse har været betydningløs, thi den havde ikke praktisk Betydning, da vedkommende Kommune, hvori Vedkommende opholder sig, ikke skulde forsørge den Fattige. Sagen er den — deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret — at Kirkementighederne i England — lad os kalde dem Kommuner, det kunne vi bedre forstaa — ere samlede i større Kredse med Hensyn til Udgifterne ved Fattigvæsenet, og vedkommende Kreds opkræver og afholder Udgifterne til Fattigvæsenet i de forskjellige Kommuner indenfor denne, saaledes, at selv om Kommunerne have mange Fattige, saa bliver Udgiften ikke større, og indeifor denne Kreds vindes Førgørelsesret efter et Aars Ophold. Alle betragte det saaledes, at man kan vinde Førgørelsesret i England paa et Aar, saaledes har Hohendorff i Retslexikon udtalt at i England behøves kun et Aars Ophold paa et Sted for at vinde Førgørelsesret. For at være sikker i mit Sag — de fremmede Forsatter kunde jo tage feil — har jeg undersøgt den engelske Lovgivning om dette Spørgsmaal om Erhvervelse af Førgørelsesret i England. Den Bestemmelse, der gjælder den Dag i Dag, er i Loven af 29de Juni 1865; den handler om Førgørelsesrets Erhvervelse m. m., og dens § 8 lyder overført saaledes: Fra 25de Marts 1866 skal et Tidrum af 1 Aar sættes i Stedet for det Tidrum af 3 Aar, som er fastsat i Loven af 1ste August 1861. Det er et Aar for at vinde Førgørelsesret i de Kredse, hvorfra Udgifterne komme, vel at mærke. For at se, hvorledes det har udvirket sig, saae jeg efter, hvad der staaer i Loven af 1861. Der staaer, at man skal sætte 3 Aar i Stedet for de tidligere 5 Aar, og man er saaledes i 30